

71.

Nedbæring i Graven.

Af Inspektør Chr. Beck Skrydstrup.

Selv om Kistens Anbringelse i Gravstedet i Almindelighed foregaar paa den Maade, at denne ved Hjælp af Tove nedsænkes, er det dog ikke sjældent (og virker langt smukkere), naar Kisten nedbæres direkte i Graven.

En saadan Nedbæring forudsætter, at Gravstedet har en ret stor Størrelse, eller at der i hvert Fald ud for dette er tilstrækkelig Plads til Udgravning af Nedgangen. Den nødvendige Plads retter sig noget efter Jordbundsforholdene og efter den Dybde, hvori man ønsker Kisten anbragt; regner man Gravens Dybde til 2 m i en ikke alt for løs Jord, vil hertil medgaa et Areal af 4 m i Bredden og 7,5 m i Længden, som man ser en ret ualmindelig Gravstørrelse.

Den Plads i Gravens Bund, hvor Kisten skal henstilles, maa være $2 \times 2,5$ m. Afstivning lader sig vanskeligt udføre, og Gravens Sider maa derfor blive ret skraa. Alt for stejle Sider ser ikke godt ud, og et passende Skraaningsanlæg vil være ca. $\frac{3}{4}$ –1 m paa hver Side, eventuelt noget mindre ved Gravens Endevæg. Nedgangen maa ligeledes være bekvem, helst i Forholdet 2–1; og vil saaledes med en Gravybde af 2 m fordre en Længde af 4 m. Nedgangen til Graven udformes med samme Skraaningsanlæg paa Siderne som denne og kan anlægges med Trapper ved at anbringe et Brædt paa Højkant, holdt paa Plads med nedrammede Pæle, eller man kan benytte de almindelige Opgangsbroer, som man anvender ved Begravelserne. Anlæg med Trapper maa dog foretrækkes, idet disse lettere kan pyntes med Gran. Naar

71. Fra Fru Otto Mønstedes Begravelse. 1933.

Graven er udformet, pyntes denne smukt med Grangrene, som man fæstner ved Hjælp af Trækroge, og man kan heri om ønskeligt yderligere foretage Udsmykning ved Anbringelse af Aarstidens Blomster.

Hvor Forholdene ikke frembyder særlige Vanskeligheder, vil Omkostningerne ved Gravning til Nedbæring under københavnske Forhold beløbe sig til ca. Kr. 500,—, indbefattet Gravning, Pyntning og Stampning, noget mere saafremt den udgravede Jord ikke kan oplægges umiddelbart i Gravstedets Nærhed.

Paa omstaaende Billede fra Fru Otto Mønstedts Begravelse i Efteraaret 1933 ses Kisten anbragt i Graven. Forholdene her har dog været forskellige fra de almindelige, idet der i Gravstedet i Forvejen var en muret Gravhvælving, hvori Grosserer Otto Mønstedts Kiste for nogle Aar siden var anbragt. For at Nedbæring kunde finde Sted, maatte Formur og Overdækning af Gravhvælvingen fjernes. Gravhvælvingens Placering i Gravstedet bevirkede i dette Tilfælde, at Nedgangen kom til at ligge noget paa skraa for denne, ligesom man paa Grund af dettes lodrette Sidevægge ikke kunde faa den regelmæssige Udformning af Graven, som var ønskeligt.

Ritual og Ceremoniel.

Da det fornylig er hændet, at der ved en Begravelse i en større dansk Provinsby er brugt et fra det sædvanlige højst afvigende „Ceremoniel“, og da dettes Udførelse har været kædet sammen med politiske (antikirkelige) Demonstrationer (derunder Afsyngelse af „Internationale“ m. m.), som med Rette har vakt ikke blot højlig Forundring, men ogsaa Forargelse, kan det formentlig med faa Ord være paa sin Plads at præcisere, hvad der i en saadan Sag er tilladt, og hvad der øjeblikkelig kan forbydes.

Det gælder for almindelig Pligt, at hvor Begravelser foregaar paa Folkekirkens Kirkegaarde, og hvor Folkekirkens Præster medvirker, skal Jordpaakastelsen foregaa efter Folkekirkens Ritual. Dette Ritual, der stammer fra saa tidligt et Tidspunkt som 25. Juli 1685, bruges vel ikke ganske minutøst ens overalt i Landet. Hver Egn har skabt sin Tradition, og der er mange kønne og symbolske Detaljer knyttet til det rituelle og ceremonielle; men Hovedpunktet i den formelle Handling ved Begravelser er dog de tre Skovfulde Jord og de alvorsfulde, paa een Gang tragiske og forhaabningsfulde Ord, der ledsager disse. Og da de danske Biskopper i 1930 udsendte Ritual-Variationer, var det netop ud fra den Betragtning, at Detaljerne ikke var det væsentlige, men at det væsentlige var, at disse gamle Ord ikke burde ændres, men at de tværtimod burde „uden Forskel lyde ens over alle i deres udtryksfulde Alvor“.

Naar den Afdøde i Testamente har udtrykt Ønske derom, kan Vedkommende begravnes paa Folkekirkens Kirkegaarde og fra dets Kapeller, uden at den ellers lovbefalede Medvirken af Folkekirkens Præster finder Sted. Det er dette, man kalder „Borgerlige Begravelser“, og Begæring herom skal indgives til Sognepræsten, i København til Begravelsesvæsenet. Saadan „Borgerlig Begravelse“ er vel ikke hyppig, men forekommer dog, enten i Forbindelse med almindelig Jordefærd eller i Tilknytning til Ligbrænding, — under sidste Kategori i rundt regnet 10 pCt. Tilfælde. Bestemmelserne om „B. B.“ er indfattet i Loven om kommunale Kirkegaarde m. m. af 19. April 1907, der dog fastslaar, dels at „B. B.“ ikke maa finde Sted samtidigt med, at der foregaar en anden Begravelse fra samme Kirke(gaard?), og at den ikke maa forstyrre Gudstjenestens Fred, — dels at det, der foregaar ved Graven, i Kapellet eller